

Sygn. akt III CSK 8/18

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku Gminy Miejskiej K.
przy uczestnictwie Fundacji [...] i Skarbu Państwa - Prezydenta Miasta K.
o stwierdzenie zasiedzenia,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 lutego 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 30 września 2015 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. stwierdza, że każdy uczestnik postępowania ponosi koszty postępowania związane ze swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca - Gmina Miejska K. złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 25 listopada 2015 r. w którym oddalono apelację wnioskodawcy od postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 17 lutego 2015 r. Postanowieniem Sądu Rejonowego oddalono wniosek o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości objętej tym wnioskiem.

W skardze kasacyjnej wnioskodawcy podniesiono zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego i przepisów prawa materialnego. Skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący wnioskodawca stwierdził, że skarga jest oczywiście uzasadniona w świetle art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dokonując analizy treści uzasadnień postanowień obu Sądów meriti, treści skargi kasacyjnej wnioskodawcy (Gminy Miejskiej K.) i zawartej w niej prawnej motywacji wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (s. 3 i n. skargi) oraz treści odpowiedzi na skargę kasacyjną (k. 1417 i n. akt sprawy; t. VII), Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości nie wystąpiła - wbrew stanowisku strony skarżącej - przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Skarga kasacyjna nie jest bowiem oczywiście uzasadniona w świetle tego przepisu.

Sądy meriti dokonały prawidłowych ocen na podstawie ustalonego stanu faktycznego. Odnoszą się one przede wszystkim do dwóch kwestii wskazywanych w skardze: czasu, w którym można było przyjąć samoistne posiadanie nieruchomości objętej wnioskiem i określenia czasu, w którym można było ocenić dobrą lub złą wiarę Skarbu Państwa (art. 172 k.c.). W konsekwencji trafnie uznano, że posiadanie samoistne Skarbu Państwa, dotyczące spornej nieruchomości, mogło pojawić się najwcześniej w maju 1979 r. (s. 19 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia), a działania faktyczne Skarbu

Państwa (związane z remontem nieruchomości) do kwietnia 1979 r. „nie mogą być uznane za manifestację posiadania nieruchomości dla siebie (...), gdyż było ono zgodne z założeniami ustawy remontowej (z 1959 r.)”. W tym czasie Skarb Państwa mógł władać nieruchomością jako dzierżyciel (s. 20 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia).

Ustalenia faktyczne dokonane przez sądy meriti uzasadniały przyjęcie, że rozpoczęte w maju samoistne posiadanie spornej nieruchomości należało zakwalifikować jako posiadanie w złej wierze (s. 22 uzasadnienia zaskarżonego postanowienia).

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.) i rozstrzygnął o kosztach postępowania kasacyjnego (art. 520 § 1 k.p.c.).

aw

jw